

Prolog

„E bizar”, se gândi Vasher, „că atât de multe încep cu aruncarea mea în închisoare.”

Temnicerii se uitară unul la altul râzând și trântiră ușa celulei, care se închise cu un zăngănit. Vasher se ridică în picioare, se scutură de praf, își roti un umăr și se strâmbă. Jumătatea de jos a ușii era din lemn masiv, pe când cea de sus era din gratii, așa că-i vedea pe cei trei temniceri deschizându-i ranița și furându-i lucrurile.

Unul dintre ei observă că-i privea. Era o brută mățăhăloasă, cu țeasta rasă și cu o uniformă murdară, pe care abia se mai deslușeau galbenul și albastrul gărzii orașului T'Telir, de felul lor strălucitoare.

„Culori vii”, se gândi Vasher. „Trebuie să mă-nvăț din nou cu ele.” Pentru orice altă nație, oștenii în uniforme albastru și galben vibrant ar fi fost ridicoli. Dar se găseau în Hallandren, ținutul zeilor Reîntorși, al slujitorilor Nevii, al cercetării BioCromatice și – firește – al culorii.

Temnicerul uriaș se apropie de ușa celulei, lăsându-și tovarășii să se amuze pe seama lucrurilor lui Vasher.

— Se zice că ești un tip dur, spuse el, măsurându-l cu privirea.

Vasher nu răspunse.

— Cârciumarul zice că în încăierarea aia ai doborât vreo douăzeci de oameni. Temnicerul își frecă bărbia. Mie nu-mi pari așa dur. Oricum, ar fi trebuit să știi că nu se cade să lovești un preot. Ceilalți își vor petrece o noapte după gratii. Tu însă... o să atârni în ștreang. Idiot fără culoare!

Vasher îi întoarse spatele. Celula n-avea nimic original, dar era funcțională. O deschizătură îngustă din partea de sus a unui perete lăsa să intre lumina, pe pereții de piatră se prelingea apă și creșteau mușchi, iar într-un colț putrezea un morman de paie murdare.

— Nu mă iei în seamă? întrebă temnicerul, venind mai aproape de ușă.

Culorile uniforme sale căpătară strălucire, de parc-ar fi pășit într-o lumină mai puternică. Schimbarea era neînsemnată. Lui Vasher nu-i mai rămăsese prea multă Suflare — așa că aura lui nu afecta cine știe ce culorile din jur. Temnicerul nu le văzu schimbându-se — așa cum nu le văzuse nici în cârciumă, când el și fărtații lui îl adunaseră pe Vasher de pe podea și-l aruncaseră în căruța lor. Firește, modificarea era atât de firavă, încât unui ochi neantrenat i-ar fi fost aproape imposibil s-o observe.

— Hei, ia te uită, spuse unul dintre cei care cotrobăiau prin ranița lui Vasher. Ce-i *asta*?

Lui Vasher i se păruse întotdeauna interesant faptul că temnicerii sunt înclinați să fie la fel de răi, sau chiar mai răi decât cei pe care-i păzesc. Poate că era ceva intenționat. Societății nu părea să-i pese dacă astfel de indivizi se aflau în celule sau în afara lor, atâta vreme cât erau ținuți departe de oamenii mai onești.

Presupunând că așa ceva există.

Temnicerul scoase din ranița lui Vasher un obiect lung, înfășurat în pânză albă de in. Îndepărtă pânza și, fluierând, scoase la vedere o sabie lungă, cu lama subțire, într-o teacă de argint. Mânerul era negru pur.

— De la cine credeți c-o fi furat *asta*?

Șeful temnicerilor se uită la Vasher, probabil întrebându-se dacă nu e cumva vreun soi de aristocrat. În Hallandren nu exista așa ceva, dar regatele vecine își aveau nobilii lor. Totuși, ce bărbat de obârșie înaltă ar fi purtat o mantie cafeniu decolorat, ruptă în câteva locuri? Ce nobil s-ar fi umplut de vânătaie încăierându-se într-o cârciumă și-ar fi avut o barbă ce abia începuse să crească

și cizme ponosite după ani de mers pe jos? Temnicerul îi întoarse spatele, părând convins că Vasher nu e nobil.

Avea dreptate. Și se înșela.

— Ia să văd, spuse șeful temnicerilor, luând sabia.

Icni, evident surprins de greutatea armei. O răsuci în mână și descoperi catarama ce lega mânerul de teacă, împiedicând lama să iasă. O desfăcu.

Culorile din încăpere se intensificară. Nu căpătară strălucire, cum se întâmplase cu uniforma temnicerului când se apropiase de Vasher. În schimb, deveniră mai *puternice*. Mai întunecate. Roșul deveni purpuriu. Galbenul căpătă consistență, ajungând auriu. Albastrul se apropie de bleu-marin.

— Ai grijă, prietene, spuse încet Vasher, sabia aia poate fi periculoasă.

Temnicerul își ridică privirea. Totul era încremenit. Pufni și se îndepărtă de celulă cu sabia în mână. Ceilalți doi îl urmară, cărând ranița lui Vasher, și intrară toți trei în camera temnicerilor din capătul opus al coridorului.

În urma lor, ușa se închise cu o bufnitură surdă. Vasher îngenunche imediat lângă mormanul de paie și alese un mănunchi dintre cele mai rezistente. Trase câteva fire din mantia lui, care începuse să se destrame în partea de jos, și legă paiele, dându-le forma unui omuleț de șapte-opt centimetri înălțime, cu brațe și picioare stufoase. Își smulse un fir dintr-o sprânceană și-l prinse de capul figurinei, apoi scoase dintr-o cizmă o eșarfă roșu strălucitor.

Pe urmă trimise o Suflare.

Aceasta se revărsă din el devenind rotocol translucid și totodată radiant, precum culoarea uleiului pe apă în lumina soarelui. Vasher o simți părăsindu-l: cărturarii o numeau Suflare BioCromatică, dar cei mai mulți oameni o numeau pur și simplu Suflare. Fiecare om avea câte una. Sau, cel puțin, așa stăteau lucrurile de obicei. Un om, o Suflare.

Vasher avea în jur de cincizeci de Suflări, exact cât era necesar pentru a atinge Prima Elevație. Prin comparație

cu câte deținuse cândva, se simțea sărac cu așa puține, dar mulți ar fi considerat că cincizeci de Suflări reprezintă o adevărată comoară. Din păcate, chiar și Trezirea unei figurine din material organic – folosind o parte din propriul său trup drept focar – îi secătuia jumătate din Suflări.

Mica figurină din paie tresări, absorbind Suflarea. În mâna lui Vasher, jumătate din eșarfa roșu strălucitor deveni cenușie. Bărbatul se aplecă, imaginându-și ce-și dorea să facă figurina, și, ca ultim pas al lucrării sale, rosti Porunca:

— Adu-mi cheile.

Figurina săltă în picioare și se uită la el înălțându-și singura sprânceană.

Vasher arată către camera temnicerilor. Dintr-acolo veni brusc strigăte de mirare.

„N-am prea mult timp”, cugetă el.

Figurina de paie alergă spre ușă, apoi sări și trecu printre gratii. Vasher își scoase mantia și o așeză pe podea. Desena perfect forma unui om, cu rupturi exact în locurile unde avea Vasher cicatrice și cu găuri tăiate în glugă acolo unde erau ochii lui. Cu cât un obiect imita mai bine forma siluetei omenești, cu atât era nevoie de mai puține Suflări ca să fie Trezit.

Vasher se aplecă, străduindu-se să nu se gândească la vremurile în care avea destule Suflări ca să Trezească fără să-i pese de formă sau de focar. Asta fusese însă într-un alt timp. Cu o strâmbătură de durere, își smulse un smoc de păr din cap și presără firele pe gluga mantiei.

Apoi Suflă iarăși.

Avu nevoie de tot restul Suflării sale. Fără ea, cu mantia tremurând și cu eșarfa pierzându-și în întregime culoarea, se simți mai... tern. Pierderea Suflării nu era fatală. De fapt, Suflările suplimentare de care se folosiseră cândva Vasher aparținuseră altora. Nu știa ale cui erau, fiindcă nu le adunase chiar el. Îi fuseseră date. Dar, firește, așa se cuvenea să se petreacă întotdeauna lucrurile. Nu puteai lua Suflarea cuiva cu forța.

Să rămână fără Suflare îl schimbase *cu adevărat*. Culoarele nu mai păreau atât de strălucitoare. Nu mai putea să *simtă* freamătul mulțimii în mișcare în orașul de deasupra; pierduse o legătură pe care, în mod obișnuit, o considera de la sine înțeleasă. Era conștientizarea existenței altora, o calitate proprie tuturor oamenilor, acel ceva care te previne, atunci când moțâi, că în cameră a intrat cineva. La el, acest simț fusese de cincizeci de ori mai puternic.

Iar acum dispăruse, absorbit de mantie și de figurina din paie, dându-le putere.

Mantia zvâcni. Vasher se aplecă spre ea.

— Apără-mă, îi Porunci, și mantia încremeni.

El se ridică, apoi și-o aruncă din nou pe umeri.

Figurina din paie apărură la fereștrăuica ușii. Aducea un inel mare cu chei. Picioarele-i erau mânjite cu roșu. Lui Vasher, stacojiul sângelui îi părea acum o culoare spălăcită. Luă cheile.

— Mulțumesc, spuse.

Le mulțumea întotdeauna. Nu știa de ce, mai ales având în vedere ce făcea pe urmă.

— Suflarea ta fie a mea, Porunci el și atinse pieptul figurinei din paie.

Aceasta căzu imediat de pe ușă, cu viața scurgându-se din ea, iar Vasher își luă înapoi Suflarea. Își redobândi simțul familiar al conștientizării, certitudinea că e în legătură cu ceilalți, că se încadrează. Putea să-și ia înapoi Suflarea numai pentru că Trezise el însuși creatura – de fapt, astfel de Treziri erau rareori permanente. Își folosea Suflarea ca pe o rezervă, dând-o altcuiva și apoi recuperând-o.

Prin comparație cu ceea ce avusese cândva, douăzeci și cinci de Suflări erau ridicol de puține. Însă comparându-le cu niciuna, păreau nenumărate. Se înfioră, satisfăcut.

Țipetele din camera paznicilor încetară. În temniță se lăsă tăcerea. Vasher trebuia să meargă mai departe.

Întinse mâna printre gratii și se folosi de chei ca să-și deschidă celula. Împinse ușa masivă și dădu buzna pe coridor, abandonând figurina din paie pe podea. Nu merse

spre camera temnicherilor și spre ieșirea de după ea, ci se îndreptă spre sud, pătrunzând în adâncurile închisorii.

Începea partea cea mai nesigură a planului său. Fusesse destul de ușor să găsească o tavernă unde obișnuiau să vină preoții Tonalităților Irizate. Tot atât de simplu fusesse și să se amestece într-o încăierare, lovindu-l pe unul dintre preoții aceia. Hallandrenii își luau sacerdoții foarte în serios și Vasher se alesese nu cu încarcerarea obișnuită în închisoarea locală, ci cu o călătorie către temnițele Regelui Zeu.

Știind ce soi de oameni erau înclinați să devină gardieni în astfel de închisori, fusesse destul de sigur că vor încerca să scoată din teacă Sângele Noptii, iar asta-i oferise diverssiunea necesară pentru a face rost de chei.

Însă urma partea imprevizibilă.

Vasher se opri și mantia Trezită foșni. Celula pe care o căuta era ușor de găsit, fiindcă în jurul ei o mare parte din piatră fusesse secătuită de culoare, iar pereții și ușile deveniseră cenușiu mat. Era un loc potrivit pentru întemnițarea unui Trezitor, căci absența culorilor însemna absența Trezirii. Se apropie de ușă și privi printre gratii. Din tavan atârna un bărbat despuiat, cu brațele prinse în lanțuri. Vasher îl vedea în culori vibrante, cu pielea cafeniu pur și vânătaile ca niște stropi strălucitori, albaștri și violeți.

Bărbatul avea căluș. O altă precauție. Pentru Trezire era nevoie de trei lucruri: Suflare, culoare și Poruncă. Unii le numeau armonice și nuanțe. Tonalitățile Irizate, relația dintre culoare și sunet. O Poruncă trebuia rostită clar și ferm în limba maternă a Trezitorului – orice bâlbâială, orice cuvânt pronunțat greșit anula Trezirea. Suflarea era absorbită, dar obiectul nu putea să acționeze.

Vasher descuie ușa celulei cu o cheie de pe inel, apoi intră. Aura bărbatului întețea în mare măsură strălucirea culorilor ajunse în preajma lui. Oricine putea să remarce o aură așa puternică, deși cuiva care atinsese Prima Elevație îi venea mult mai ușor.

Nu era una dintre cele mai puternice aure BioCromatice văzute vreodată de Vasher – acelea le aparțineau

Reîntorșilor, cunoscuți în Hallandren drept zei. Totuși, Bio-Croma prizonierului era foarte impresionantă și mult, mult mai puternică decât a sa. Întemnițatul avea o mulțime de Suflări. Cu sutele.

Bărbatul se foi în legături și-l studie pe Vasher, cu buzele chinuite de căluș sângerând, lipsite de apă. După o șovăire foarte scurtă, Vasher se întinse și-i scoase călușul.

— Tu, șopti întemnițatul, tușind ușor. Ai venit să mă eliberezi?

— Nu, Vahr, răspunse Vasher cu voce scăzută. Am venit să teucid.

Vahr pufni. Pentru el, captivitatea nu fusese ușoară. Când îl văzuse Vasher ultima oară, era destul de gras. După cât de sfrijit ajunsese acum, se părea că trecuse ceva vreme de când răbda de foame. Tăieturile, vânătăile și arsurile de pe pielea lui erau recente.

Atât tortura, cât și privirea tulburată din ochii încercănați ai lui Vahr erau dovada unui adevăr solemn. Suflarea nu putea trece în posesia altcuiva decât printr-o Poruncă dată de bună voie, deliberat, dar rostirea Poruncii putea fi încurajată.

— Prin urmare, cârâi Vahr, mă condamni și tu, ca toți ceilalți.

— Rebeliunea ta eșuată nu mă interesează. Nu-ți vreau decât Suflarea.

— Tu și întreaga Curte din Hallandren.

— Da. Însă n-o să i-o dai unui Reîntors. O să mi-o dai mie. Ca în schimb să teucid.

— Nu pare a fi un schimb tocmai echitabil.

În Vahr exista o asprime – o lipsă de emoție – pe care Vasher n-o văzuse ultima oară când se despărțiseră, cu ani în urmă.

„Bizar”, își spuse el, „că, după atât amar de timp, descopăr în sfârșit la omul ăsta ceva în care mă regăsesc.”

Stătea la o distanță prudentă de Vahr. Acum, când vocea îi era liberă, întemnițatul putea Porunci. Nu atingea însă nimic altceva în afară de lanțurile de metal, iar metalul

era foarte greu de trezit. Nu fusese niciodată viu și era de parte de forma omenească. Chiar când fusese pe culmile puterii sale, Vasher nu izbutise să Trezească metal decât de foarte puține ori. Firește, Trezitorii extrem de puternici puteau aduce la viață chiar și obiecte pe care nu le atingeau, dacă se găseau într-un loc unde le ajungea glasul. Dar pentru asta era nevoie de a Noua Elevație. Nici măcar Vahr nu poseda *atât* de multă Suflare. De fapt, Vasher nu cunoștea decât un singur om în viață capabil de așa ceva: Regele Zeu însuși.

Asta însemna că probabil se afla în siguranță. Vahr poseda o mare bogăție de Suflări, însă nimic ce să poată Trezi. Vasher ocoli bărbatul înlănțuit și descoperi că-i venea foarte greu să-l compătimească. Vahr își meritase soarta. Totuși, preoții n-aveau să-l lase să moară atâta vreme cât avea în el așa multă Suflare; moartea lui ar fi irosit-o. S-ar fi pierdut fără să poată fi recuperată vreodată.

Nici dregătorii din Hallandren – care aveau legi foarte stricte în privința cumpărării și transiterii Suflării – nu puteau lăsa să le scape asemenea comoară. Și-o doreau cu destulă ardoare ca să nu îngăduie execuția nici măcar a cuiva vinovat de o mare nelegiuire, ca Vahr. Privind în urmă, aveau să se blesteme pentru că nu-l lăsaseră sub o pază mai bună.

Dar Vasher așteptase doi ani ivirea aceluia prilej.

— Așadar? întrebă Vahr.

— Dă-mi mie Suflarea, spuse Vasher, înaintând cu un pas.

Vahr pufni.

— Mă-ndoiesc că priceperea ta o egalează pe cea a torționarilor Regelui Zeu – și iată, sunt două săptămâni de când le țin piept.

— Ai fi surprins. Însă n-are importanță. *O să-mi dai Suflarea ta. Știi că n-ai decât două variante: ori mi-o dai mie, ori le-o dai lor.*

Legat de încheieturile mâinilor, Vahr atârna rotindu-se lent. În tăcere.

— N-ai prea mult timp de gândire, adăugă Vasher. Temnicerii morți de-afară pot fi descoperiți în orice clipă. Se va da alarma. Eu o să plec, iar tu *o să fii* torturat iarăși și, în cele din urmă, *o să* cedezi. Și atunci toată puterea pe care ai dobândit-o va ajunge tocmai la cei pe care ai jurat să-i distrugi.

Vahr privea țintă podeaua. Vasher îl lăsa să atârne câteva clipe și văzu că realitatea situației în care se afla îi era clară. Într-un târziu, celălalt își ridică privirea spre el.

— Chestia aia... pe care o duci cu tine. E aici, în oraș?

Vasher aprobă din cap.

— Și țișetele pe care le-am auzit mai devreme? I se datorează?

Vasher încuviință din nou, în tăcere.

— Cât o să rămâi în T'Telir?

— O vreme. Poate un an.

— O s-o folosești împotriva lor?

— Ce-am eu de gând mă privește numai pe mine. Accepți târgul meu? O moarte rapidă în schimbul acelor Suflări. Îți făgăduiesc un singur lucru: dușmanii tăi *nu* le vor avea.

Vahr amuți pentru o vreme.

— Sunt ale tale, șopti până la urmă.

Vasher întinse brațul și-și sprijini palma pe fruntea sa, atent să nu-și atingă vreo parte din îmbrăcăminte de pielea celuilalt, care ar fi putut absorbi astfel culoare pentru Trezire.

Vahr nu se mișcă. Părea amorțit. Pe urmă, tocmai când Vasher începea să se teamă că se răzgândise, Suflă. Culoarea se scurse din el. Superba Irizație, aura care-l făcuse să pară maiestuos în ciuda rănilor și a lanțurilor, i se scurse din gură și rămase în aer, licărind ca o ceață. Vasher o absorbi, închizând ochii.

— Viața mea într-a ta, Porunci Vahr, cu o umbră de disperare în glas. Suflarea mea fie a ta.

Suflarea se scurse în Vasher și totul deveni vibrant. Propria lui mantie cafenie avea acum o culoare vie, bogată.

Sângele de pe podea devenise roșu aprins, ca flăcările. Până și pielea lui Vahr părea o capodoperă de culoare, presărată cu fire de păr negru intens, cu vânătăi albastrii și cu tăieturi roșu strălucitor. Trecuseră ani de când Vasher nu mai simțise o asemenea... *viață*.

İcni, căzând în genunchi când o simți copleșindu-l, și se văzu nevoit să-și proptească mâna în pardoseala din piatră, ca să nu se prăbușească complet. „Cum am putut trăi fără asta?”

Știa că simțurile nu i se ascuțiseră cu adevărat, dar se simțea mult mai treaz. Mult mai conștient de splendoarea senzațiilor. Când atinse pardoseala, se minună de asprimea ei. Iar șuierul vântului trecând prin fereastra îngustă de sus... fusese mereu atât de melodios? Cum de nu-l remarcase?

— Îndeplinește-ți partea de înțelegere, spuse Vahr.

Vasher îi auzi inflexiunile vocii, frumusețea fiecăreia și-și dădu seama cât de apropiate erau de armonice. Dobândise auzul muzical perfect, darul pe care îl primea oricine atingea a Doua Elevație. Avea să fie minunat să-l aibă din nou.

Dac-ar fi vrut, firește că Vasher ar fi putut ajunge oricând la Elevația a Cincea. Ar fi fost însă nevoie de niște sacrificii la care nu era dispus. Așa că-și impunea s-o facă în stilul clasic, adunând Suflări de la oameni ca Vahr.

Se ridică în picioare și scoase eșarfa secătuită de culoare de care se folosise mai înainte. O aruncă pe umărul lui Vahr, apoi Suflă.

Nu se osteni să-i dea eșarfei formă omenească și n-avu nevoie de vreun fir de păr de-al său sau de vreun pic de piele drept focar – totuși, se văzu nevoit să extragă culoare din propria sa cămașă.

Întâlni ochii resemnați ai lui Vahr.

— Sugrumă lucruri, Porunci apoi, atingând cu degetele eșarfa fremătătoare.

Eșarfa se răsuci imediat, absorbind foarte multă Suflare – însă cantitatea părea acum neînsemnată. Pe urmă se

înfășură cu iuțeală în jurul gâtului lui Vahr, strângându-l tot mai tare, sufocându-l. Bărbatul nici nu se zbatu, nici nu se strădui să respire, ci se mulțumi să se uite la Vasher cu ură, până când ochii îi ieșiră din cap și muri.

Ură. Vasher avusese parte de destulă pe vremea lui. Întinse în tăcere mâna și-și redobândi Suflarea din eșarfă, apoi îl lăsa pe Vahr să se legene, atârnat în celulă. Străbătu închisoarea fără zgomot, minunându-se de culorile lemnului și ale pietrei. După câteva clipe, observă pe coridor o culoare nouă. Roșu.

Ocoli balta de sânge – care se prelingea pe podeaua înclinată a temniței – și intră în camera temnicerilor. Erau morți, toți trei. Unul stătea pe un scaun. Sângele Noptii, în mare parte încă în teacă, îi fusese înfiptă în piept. Afară din teaca argintie se vedeau doi-trei centimetri din lama negru intens.

Vasher o împinse cu grijă înapoi în teacă. Încheie catarama.

Am făcut treabă bună azi, spuse o voce în mintea lui.

El nu-i răspunse sabiei.

I-am omorât pe toți, continuă Sângele Noptii. *Nu ești mândru de mine?*

Învățat cu greutatea ei neobișnuită, Vasher apucă arma, ducând-o într-o singură mână. Își recuperează ranița și o atârnă de umăr.

Știam c-o să fii impresionat, zise Sângele Noptii, părând satisfăcută.

Lipsa de însemnătate îți aducea avantaje considerabile.

La drept vorbind, după părerea multora, Siri nu era „lipsită de însemnătate”. La urma urmelor, era fiica unui rege. Din fericire, tatăl ei avea patru copii în viață, iar ea – la șaptesprezece ani – era cea mai tânără. Fafen, a treia născută, îndeplinise datoria familiei și devenise călugăriță. Înaintea lui Fafen se născuse Ridger, fiul cel mai vârstnic. El avea să moștenească tronul.

Și mai era Vivenna. Siri oftă, coborând pe drumul de întoarcere în oraș. Vivenna, prima născută, era... ei bine... Vivenna. Frumoasă, echilibrată, desăvârșită aproape în toate. Și asta era bine, dacă te gândeai că era logodită cu un zeu. Oricum, Siri – în calitate de al patrulea copil – era de prisos. Vivenna și Ridger erau nevoiți să se concentreze asupra studiilor; Fafen trebuia să-și ducă la bun sfârșit munca de pe pășuni și din case. Dar Siri putea să rămână liniștită lipsită de însemnătate. Ceea ce însemna că putea să dispară în pustietate ore de-a rândul.

Oamenii aveau să observe asta, firește, iar ea *avea* să dea de necaz. Însă tatăl ei va fi nevoit să admită că dispariția ei nu pricinuisese cine știe ce neplăceri. Orașul o ducea de minune și fără Siri – de fapt, totul înclina să meargă un pic mai bine în lipsa ei.

Lipsa de însemnătate. Pentru alții, putea fi o insultă. Pentru ea era o binecuvântare.

Zâmbi, intrând în orașul propriu-zis, și atrase priviri inevitabile. Deși practic capitala Idrisului, Bevalisul, nu era chiar atât de mare și toți o cunoșteau pe fată din

vedere. Judecând după poveștile auzite de la călători aflați în trecere, locul ei de baștină abia dacă părea un sat în comparație cu metropolele imense din alte țări.

Ei îi plăcea așa cum era, cu străzi noroioase, căsuțe cu acoperișuri din paie și ziduri din piatră mohorâte, dar trainice. Cu femei alergând după găște ce încercau să-și ia zborul, bărbați trăgând după ei măgari încărcăți cu semințe de semănat și copii mânându-și oile spre pășune. Un oraș mare din Xaka, Hudres, sau chiar din teribilul Hallandren putea să prezinte un spectacol exotic, însă ar fi fost împânzit de mulțimi de oameni fără chip, care zbierau și se îmbrânceau, și de nobili trufași. Lui Siri nu-i plăcea așa ceva; de obicei, găsea că și-n Bevalis e prea multă înghesuială pentru gustul ei.

„Totuși”, gândi, coborând privirea către rochia simplă, cenușie, „fac prinsoare că orașele alea au mai multe culori. Asta-i ceva ce mi-ar plăcea să văd.”

Acolo, părul ei n-ar fi atras atenția într-o măsură așa mare. Ca de obicei, buclele lungi îi deveniseră bălaie de încântare cât fusese în afara orașului, pe câmpuri. Se concentrează, străduindu-se să le stăpânească, dar nu izbuti decât să le preschimbe culoarea în castaniu tern. Imediat ce încetă să se mai concentreze, părul îi redeveni ca înainte. Nu se pricepuse niciodată să-l controleze. Nu așa cum reușea Vivenna.

În timp ce-și continua drumul prin oraș, un grup de siluete mărunte începu s-o urmărească. Siri surâse, prefăcându-se că nu-i observă pe copii până când unul dintre ei se dovedi destul de curajos ca să alerge înaintea celorlalți și s-o tragă de rochie. Atunci se întoarse spre ei, zâmbind. O priveau cu fețe solemne. Copiii din Idris erau învățați încă de mici să se ferească de rușinoasele răbufniri de emoție. Învățăturile austrine spuneau că nu era nimic rău în a avea sentimente, însă că era greșit să atragi atenția asupra ta, dezvăluindu-le.

Siri nu fusese niciodată foarte evlavioasă. Nu era vina ei, își spunea, că Austre o zămislise înzestrând-o cu o